

Arrest

nr. 149 944 van 24 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. CHALLOUK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2012 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 29 oktober 2012 besliste verweerder om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.09.2012 werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel element aanhaalt als mogelijke buitengewone omstandigheid waardoor hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Concreet dienen wij dus te stellen dat er geen enkele buitengewone omstandigheid is waardoor betrokkene zijn aanvraag niet zou kunnen indienen in zijn land van herkomst.

Betrokkene stelt dat het voor hem onmogelijk, zo niet bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst daar hij thans reeds in België gevestigd is en hier al zijn belangen heeft. Allereerst kunnen zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Verder was het aan betrokkene om zich in regel te stellen met zijn verblijf in België. Tot op datum van 31.01.2011 heeft hij evenwel geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij thans in België gevestigd is, is louter het gevolg van zijn eigen houding.

Het argument dat hij niet verwijderd wenst te worden van zijn in België verblijfsgerechtigde vrienden, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Vervolgens haalt betrokkene aan dat hij het slachtoffer is geworden van een foutief handelen van de diensten van de Stad Antwerpen, die zijn eerdere aanvraag art.9bis niet in overweging hebben genomen, waardoor hij niet heeft kunnen genieten van de mogelijke verblijfsvoordelen die een dergelijke verblijfsprocedure met zich mee had kunnen brengen. Het stond betrokkene evenwel vrij hiertegen een beroep in te dienen, doch hij heeft nagelaten dit te doen.

De overige aangehaalde elementen zowel met betrekking tot de gegrondheid als tot de integratie van mijnheer, dat hij een appartement huurde, Nederlands leerde, werkbereid is en een arbeidsovereenkomst voorlegt worden in deze fase van ontvankelijkheid niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van

tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

1.3. Op 29 oktober 2012 besliste verweerder om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“In uitvoering van de beslissing van [...], gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Hij licht het middel als volgt toe:

“1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

1.1.2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 29.10.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

1.1.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

1.1.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. [...]"

1.1.5. In casu zijn de bestreden beslissingen van 29.10.2012 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1.1.6. Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoeker louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoeker niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoeker met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend;

1.1.7. Verzoeker wijst op het gegeven dat hij reeds in het verleden een regularisatieaanvraag heeft ingediend op basis van de instructie van 19 juli 2009; deze aanvraag werd ten onrechte niet inoverweging genomen. Bij schrijven van 16.03.2011 bevestigde de Stad Antwerpen dat zij een fout hebben gemaakt en dat zij aan verwerende partij gevraagd hebben de niet-inoverwegingname van destijds als nietig te beschouwen; verzoeker bevindt zich tussen hamer en aambeeld. Zijn enige kans om op een eerlijke manier een kans te hebben om - zovelen voor hem - geregulariseerd te geraken op basis van een arbeidscontract en een arbeidskaart B zijn in rook opgegaan. Reeds in zijn tweede regularisatieverzoek deed verzoeker beroep op de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij nu blijkt dat de Stad Antwerpen eigenlijk in fout is en zelf deze fout ERKEND.

Verzoeker had minstens verwacht van verwerende partij dat hij een eerlijke kans zou hebben om toch nog zijn procedure verder te zetten zoals dit voor anderen voor hem mogelijk was/is, namelijk een aanvraag van een arbeidskaart B, nadat verwerende partij hem een schrijven toestuurde voor de

machtiging van verblijf onder de opschortende voorwaarde van het hebben van een arbeidskaart B. De modus operandi van verwerende partij is alleszins niet redelijk, laat staan zorgvuldig. De Stad Antwerpen zelf bevestigt dat zij verwerende partij verzocht hebben de destijds genomen niet-inoverwegingname als NIETIG te beschouwen (en met andere woorden het regularisatiedossier van verzoeker verder te behandelen onder de voorwaarden van de instructie, of alleszins na te gaan of verzoeker daaraan voldeed).

Verzoeker is ten einde raad. Zoals Uw Zetel goed weet, werden de aanvragen die tussen 15/09/2009 en 15/12/2009 behandeld en ontvankelijk verklaard. In casu blijkt duidelijk dat de aanvraag van verzoeker die destijds op 12/12/2009 werd ingediend tijdig werd ingediend en zou verwerende partij deze aanvraag in principe moeten hebben behandelen (en zou dit eigenlijk nog steeds moeten doen, nu blijkt dat de Stad Antwerpen een fout heeft begaan en deze fout zelf toekennen en verwerende partij verzocht hebben de niet-inoverwegingname als NIETIG te beschouwen). Minstens vraagt de redelijkheid en de zorgvuldigheid in een dergelijke situatie dat verwerende partij alle elementen in overweging neemt en minstens de aanvraag van verzoeker dient te behandelen als de aanvragen die werden ingediend tussen 15/09/2009 en 15/12/2009. Minstens diende de aanvraag van verzoeker ontvankelijk verklaard te worden, daar de buitengewone omstandigheid juist hierin bestaat dat de Stad Antwerpen zijn aanvraag van 12/12/2009 ten onrechte niet-inoverweging hebben genomen. Ongeacht het resultaat met betrekking tot de gegrondheid (dewelke uitsluitend toebehoort tot de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij), diende de aanvraag van verzoeker - gelet op de concrete omstandigheden van zijn geval - ontvankelijk verklaard te worden en dieper onderzocht te worden door verwerende partij naar de gegrondheid. De houding en de handelswijze van verwerende partij is de nagel op de doodskist van verzoeker.

Nu concreet in de huidige bestreden beslissing, is het relevant te melden dat verzoeker zich niet beroept op de vernietigde instructies van 2009 maar dat hij in zijn regularisatieverzoek van september 2009 slechts informatief melding maakt van het gegeven dat hij een aanvraag in 2009 deed op basis van die vernietigde instructies. In de bestreden beslissing geeft verwerende partij echter een totaal ander beeld, en stelt eigenlijk dat verzoeker een aanvraag deed op basis van de vernietigde instructies, terwijl uit de regularisatieaanvraag het tegendeel blijkt. Deze modus operandi is verwerpelijk en schept een verkeerd beeld van de situatie van verzoeker. Dit is een bewijs van onredelijk en onzorgvuldig bestuur.

1.1.8. Ten eerste wenst verzoeker dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoeker aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

1.1.9. Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoeker geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het louter stellen dat er volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid", zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerminst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoeker meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom de mantelzorg die hij verleent aan zijn echtgenote niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoeker in het donker tasten.

Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

1.1.10. Daar de tweede beslissing d.d. 29.10.2012 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 29.10.2012 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

1.1.11. De bestreden beslissingen (weigering regularisatie d.d. 29.10.2012 en bijlage 13 d.d. 29.10.2012) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient haar beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

1.1.12. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen is om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

V. NOPENS DE ARGUMENTEN VAN VERWEERDER:

In de nota met opmerkingen van tegenpartij, stelt verwerende partij - kort samengevat - het volgende: Met betrekking tot het Enig Middel:

- Dat het vernietigingsberoep onontvankelijk zou zijn bij gebreke aan actueel belang;
- Dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet stelt dat de algemene regel voorziet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf voor langer dan 3 maanden in het herkomstland moet worden ingediend;
- Dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt dat in buitengewone omstandigheden een vreemdeling zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voor langer dan 3 maanden kan indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats;
- Dat in casu verzoeker geen ontvankelijke aanvraag indiende, daar de argumenten - waarvan verwerende partij in de nota een opsomming maakt - die verzoeker aanhaalde in zijn aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden;
- Dat de elementen inzake integratie ook niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden;
- Dat het niet aan verwerende partij toekomt om te melden wat wel als buitengewone omstandigheden zou zijn, daar dit tot de discretionaire bevoegdheid behoort;
- Dat verzoeker - volgens verwerende partij - geen melding zou hebben gemaakt welke elementen haar zouden verhinderen terug naar haar herkomstland te gaan om aldaar een aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen;
- Verwerende partij besluit tot de ongegrondheid van het Enig Middel;

VI. NOPENS TEGENARGUMENTEN:

Aangezien verzoeker zowel de uiteenzetting nopens de argumenten in zijn Enig Middel die zowel in het initieel verzoekschrift als in huidige synthesememorie, integraal herneemt en bijkomende argumenten wenst te formuleren.

Verwerende partij stelt dat de tweede bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van de nodige binnenkomstdocumenten. Dat verzoeker dit niet zou betwisten en dat verzoeker in het verleden reeds een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, doch hiertegen in beroep is gegaan. Dit beroep is nog steeds hangende. Het behoort tot een redelijke en zorgvuldige overheid om - in afwachting van het beroep tegen een eerder afgeleverd bevel - geen bevelen af te leveren en de uitkomst van de hangende beroepsprocedure af te wachten. Immers, door een bevel af te leveren, gaat verwerende partij ervan uit dat de aanhangige procedure toch negatief voor verzoeker zou zijn. Immers, indien deze procedure voor verzoeker toch onontvankelijk zou worden beschouwd is het voor verwerende partij makkelijk om te zeggen dat het hier gaat om een herhaald bevel. Verwerende partij had eenvoudigweg een negatieve beslissing kunnen nemen zonder bevel, in afwachting van de hangende beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker heeft wel degelijk een ACTUEEL belang in die zin dat de hangende procedure bij de Raad het verschil kan maken, tussen een herhaald bevel en een eerste bevel. Het beroep van verzoeker is actueel daar het nog niet definitief is dat het eerder afgeleverde bevel wel definitief is, daar de Raad haar controlebevoegdheid niet heeft uitgeput.

Dat verwerende partij zou stellen dat verzoeker geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend daar hij geen ' buitengewone omstandigheden ' kon aantonen, is niet ernstig.

Bijkomend is het toch niet verantwoord - rekening houden met de concrete situatie van verzoeker - dat hij ALLEEN en ZONDER ONDERDAK naar zijn herkomstland moet terugkeren om een aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen. Dit houdt met andere woorden in dat hij op straat moet leven in afwachting van zijn aanvraag artikel 9bis Vreemdelingenwet of dat hij pro forma naar zijn herkomstland moet reizen ten einde een aanvraag artikel 9bis in te dienen en terug te komen naar België - waar het centrum van zijn belangen is verhuisd - om op het resultaat van zijn aanvraag te wachten en dan terug te keren naar zijn herkomstland om het resultaat van zijn aanvraag in ontvangst te nemen.

Dit is toch niet ernstig te noemen. Het geval van verzoeker, is juist het type geval waarbij de 'buitengewone omstandigheden' voortvloeien uit de concrete situatie van verzoeker.

Om deze redenen dienen de bestreden beslissingen te worden vernietigd."

2.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende' zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verweerder duidelijk heeft aangegeven op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gebaseerd. De beslissing vermeldt duidelijk dat zij is genomen met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Uit de beslissing blijkt ook duidelijk waarom de door verzoeker aangehaalde elementen voor regularisatie geen buitengewone omstandigheid vormen waardoor hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Verzoeker toont geen schending van de formele motiveringsplicht aan, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève,

zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in deze zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kan indienen via de in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

De Raad volgt verzoeker niet in zijn betoog dat de buitengewone omstandigheid erin bestaat dat de stad Antwerpen zijn aanvraag van 12 december 2009 ten onrechte niet in overweging heeft genomen. Dit is immers geen omstandigheid die verzoeker verhindert zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. Verweerder stelde terecht dat het verzoeker vrij stond om beroep in te dienen tegen deze beslissing tot niet-inoverwegingname bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad volgt verzoeker ook niet in zijn betoog dat verweerder had moeten aangeven wat hij wel als een buitengewone omstandigheid beschouwt. Het volstaat dat verweerder motiveert waarom de elementen die verzoeker in zijn aanvraag heeft aangebracht volgens hem geen buitengewone omstandigheid vormen waardoor hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met die vaststelling.

Waar verzoeker in de synthesememorie nog aanvoert dat geen bevel mocht worden afgeleverd alvorens de uitkomst van de hangende beroepsprocedure af te wachten, geeft hij een nieuwe grondslag aan het middel, zodat het op dit punt niet ontvankelijk is. Ook waar verzoeker in de synthesememorie aanvoert dat hij alleen en zonder onderdak naar zijn land zal moeten terugkeren, moet die vaststelling worden gemaakt.

2.2.5. Het middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig juli tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT